

▶ НАЖИВО

Допомагала партизанам, потрапила у полон: історія переселенки з Херсона, яка нині волонтерить на Харківщині

ЕКСКЛЮЗИВНО

Юлія Давидова

Лариса Говина

24 листопада 2024, 16:00

Допомагала партизанам, була в полоні, а нині — волонтерить в Ізюмі...

Переселенка з Херсона Наталія Гавриленко допомагала херсонським партизанам, чотири місяці пробула у російському полоні, а нині живе у деокупованому Ізюмі й волонтерить на Харківщині. До повномасштабної війни вона була підприємцею. 24 лютого 2022 року разом із чоловіком вступила до лав тероборони. Згодом облаштувала з волонтерами шпиталь, і в окупації налагодила співпрацю з партизанами. Коли її захопили росіяни, кілька місяців Наталія провела в ізоляторі тимчасового тримання. Після звільнення рідного міста повернулася до волонтерства, а згодом перебралася на Харківщину.

Вступила з чоловіком до тероборони та допомагала херсонським партизанам: історія переселенки Наталії Гавриленко

У перший день повномасштабного вторгнення Наталія разом із чоловіком вступила до лав херсонської тероборони.

"Коли почали бомбити зранку Херсон, о 5-й ранку вийшли, всюди стріляють. Кажу чоловіку: "Війна". А він: "Беремо автомати, йдемо воювати". Так ми опинилися в теробороні. Перед цим, місяці за два, я почала оформлювати документи на контракт. Я за фахом — економіст, тому розглядала роботу бухгалтером", — говорить жителька Херсону.

Після обіду 24 лютого подружжя потрапило у розташування військової частини.

Наталія Гавриленко разом з чоловіком. З особистого архіву Наталії Гавриленко

прийшла до штабу, відійшла на коридор, а там дівчина бігає, шукає медикаменти. Пішли ще позбирали, і так опинилися у медчастині", — згадує Наталія.

Разом із волонтерами облаштувала шпиталь у підвалі.

"Була ініціатива хлопця-хірурга, і він знайшов підвальне приміщення. Ніч з 24 на 25 лютого — це була ніч, коли було 13 поранених і один "двохсотий". Було дві медичні сестри, хірург і стоматолог. Потім приїхав фельдшер. І ось ми всі там допомагали", — розповідає херсонка.

На ранок сказали, що нас перевозять. В обід прийшов командир і всіх розпустив. Танки росіян йдуть з усіх боків, і тут людям кажуть: "Вас розпускають". Люди залишають речі, документи, і просто: "Тікайте". Евакуації немає, нічого немає. Ми з чоловіком повернулися на базу, забрали БК, забрали зброю, забрали медичне все, що було. З того моменту ми всі жили в офісі. Потім обладнали госпіталь.

З початком окупації Наталія почала допомагати херсонським партизанам — медикаментами, інформацією та вивезенням людей.

Виказав один з партизанів: херсонка Наталія Гавриленко провела у російському полоні чотири місяці

Серед херсонських партизанів один з них виявився зрадником, каже місцева жителька. Спершу чоловік влаштувався допомагати у шпиталь, потім хотів доєднатися до партизанського руху, зазначає Наталія.

▶ партизанської групи. і до нього придивлялися, і врешті він потрапив у полон і здав всіх. Він привів росіян до квартири командира групи, з якої він працював. Вони забрали дружину командира. А потім приїхали до мене", — згадує Наталія.

Жінка встигла відправити повідомлення напарнику перед затриманням.

Бачу, що стоять росіяни зі щитами у касках. За ними той, хто нас зрадив. Перший допит — надворі. Навпроти посадили його. Вони ж його давлять. Він сидить, каже: "Це тітка Наташа. Вона була у «Правому секторі», син був у «Правому секторі»". Я сиджу, думаю: ну все, без коментарів. Сина вони не допитували, вони його тримали під автоматами, невістка була вдома і маленький онук.

Група російських військових, яка утримувала Наталію та інших херсонців у полоні. Фото надане Наталією Гавриленко

ізолятор тимчасового утримання.

Коли ми приїхали в ІТТ, відкривають камеру, а там сестра ще одного бійця, журналістка. Я розумію, що всі свої. Була жінка, яку я не знала. Їй було 65 років. Вона потім померла. Їй не надали медичну допомогу. Так ми уп'ятьох у тримісній камері. Дівчат випустили, а я сиджу. В Херсонському ІТТ фізично катували чоловіків та жінок-поліцейських.

За словами Наталії, вона теж отримувала погрози про фізичну розправу, але період її утримання збігся з часом, коли росіяни почали тікати з Херсону. У камеру, де вона сиділа з іншими жінками, пізніше підсадили ще одну жінку, яка працювала на окупантів.

"Знущалися з чоловіків більше. При нас ґвалтували чоловіків. Ти розумієш, що син залишився і він воював, і ти бачиш, що роблять з хлопцями — це дуже важко було. Емоційний бік зовсім вимикається, і він досі не увімкнувся, на жаль. Ти розумієш, що є речі, на які можуть давити, якими можуть шантажувати — ти їх просто вимикаєш", — говорить Наталія.

В полоні росіян вона пробула чотири місяці. Росіяни випустили її з тюрми на початку листопада, напередодні звільнення Херсона українськими силами.

"Випустили мене 1 листопада. Вони 20 жовтня перевезли нас з Херсона до Голої Пристані, через Дніпро. Там ми пробули дев'ять днів. Нас перевезли в Новотроїцьке — це ближче вже до Криму. Нас відпустили із тією людиною, яка нас зрадила. Без документів, без

випустили", — згадує алія.

Переселенка з Херсона Наталія Гавриленко нині мешкає в деокупованому Ізюмі на Харківщині, листопад 2024 року. Суспільне Харків/Євген Гертнер

Першу ніч на свободі жінка переночувала у під'їзді житлового будинку. Потім чоловік перевіз човном через Дніпро — і Наталія знову повернулася до рідного Херсона.

"Це був останній день, коли дозволяли перевезення човнами. Я цьому чоловіку (*зраднику* — ред.) сказала: "Ходімо з нами". Певний час він пробув у нас, а потім офіційне звільнення Херсона відбулося, він працював у гуманітарному штабі — я його туди потягнула, щоб він цілодобово був на очах. Приїхали хлопці, забрали. Він зараз відбуває покарання", — говорить Наталія.

"Але ми потрапили раніше до Херсона — росіян вже не було. Син прийшов додому, каже: "Мам, наші зайшли". Ми пішли з дівчатами пройшли містом, дивимось — український прапор. Зустріли наших військових. зустріли тих, хто був у полоні. Ми вирішили, що треба відновлювати у місті життя. 11 листопада не було відчуття свята, ми просто працювали. Не було їжі, світла, води. Місто було мертве, і треба було багато чого робити", — згадує звільнення міста Наталія.

Наталія Гавриленко разом з іншими звільненими з російського полону херсонками. З архіву Наталії Гавриленко

Переїхала до деокупованого Ізюма на Харківщині та продовжує волонтерити

Херсоні, тепер продовжує жити: це робити на Харківщині.

До деокупованого Ізюма жінка переїхала пів року тому, щоб бути ближче до чоловіка, який нині служить у війську.

"Я вже казала, що у мене тут відчуття мирного життя. Але це зіпсоване відчуття, воно не мирне", — говорить Наталія, гуляючи в одному зі скверів міста.

Переселенка з Херсона Наталія Гавриленко нині мешкає в деокупованому Ізюмі на Харківщині, листопад 2024 року. Суспільне Харків/Євген Гертнер

Разом з іншими волонтерами допомагає військовим у шпиталях та медикам, які працюють на стабілізаційних пунктах.

"Хлопці воюють. Як їм можна не допомагати? Вони коли виходять, або потрапляють до госпіталю, дійсно, їм немає, у що

Переселенка з Херсона Наталія Гавриленко нині мешкає в деокупованому Ізюмі на Харківщині, де продовжує волонтерити, листопад 2024 року. Суспільне Харків/Євген Гертнер

Переселенка з Херсона Наталія Гавриленко нині мешкає в деокупованому Ізюмі на Харківщині, де продовжує волонтерити, листопад 2024 року. Суспільне Харків/Євген Гертнер

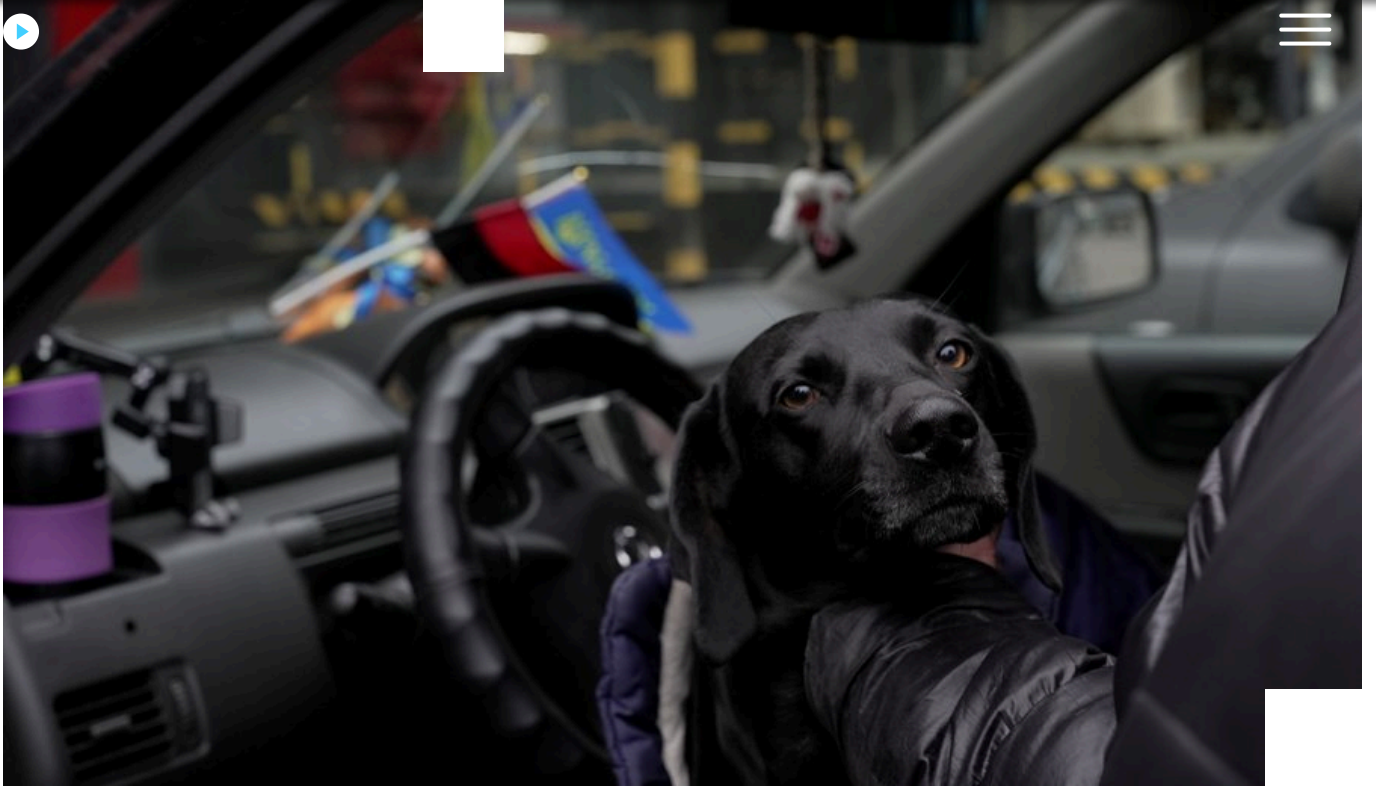
Волонтери налагодили зв'язок із міжнародними організаціями та допомагають жителям прифронтових територій, зокрема, тим, хто постраждав під час обстрілів або під час пожежі, як у [Студенку](#). Зокрема, надають теплі речі, ковдри, посуд, засоби гігієни, підгузки для дітей та маломобільних людей.

До Ізюма Наталія забрала собаку Барона. Він — один із врятованих тварин після підриву Каховської греблі.

Барон — один із врятованих собак після підриву Каховської греблі. Суспільне Харків/Євген Гертнер

"Другий рік він з нами. Це пес, який приймає людей дуже добре. З тваринами — не дуже, з людьми — навпаки. Він з нами всюди їздить, мандрує завжди. В лікарню ми з собачкою, на пошту з собачкою, волонтерку розвантажувати з собачкою. Він поки сам не може — боїться. В машині більш-менш сидить сам, а у квартирі — ні", — говорить Наталія.

Барон — один із врятованих собак після підриву Каховської греблі. Суспільне Харків/Євген Гертнер

Ми колись хлопцям після АТО приводили собак, щоб перелаштуватися, адаптуватися. Як терапія. Зараз розумієш, що це реально терапія. Все переживаєш через свої емоції. Жінка, з якої ми потрапили до полону, у них сімейне — котики. А мені з собаками простіше. Головне, що це допомагає.

Барон — один із врятованих собак після підриву Каховської греблі. Суспільне Харків/Євген Гертнер

Скільки перебуватиме на Харківщині та коли повернеться до Херсона — залежатиме від родини та ситуації на фронті, говорить Наталія: "Розумієш те, що родини мають бути все-таки поблизу. Хлопці, які там, їм потрібна ця підтримка від родин".

Підписуйтесь на новини Харкова та області в [Telegram](#), [WhatsApp](#), [Facebook](#), [Viber](#), [Instagram](#), [Youtube](#)

ТОП ДНЯ

УСІ НОВИНИ

ВІЙНА

УКРАЇНА І СВІТ

КУЛЬТУРА

Харківська міськрада планує витратити майже 2,7 млн на рекламу на радіо

8 лютого, 22:53

Учені з Харкова виявили проблему у прогнозуванні атмосфери, що призвела до "наймасовішої втрати" космічних апаратів

8 лютого, 21:44